

Морето в мен

Беше един следобед, или поне така ми се струваше. Някъде наблизко се случваха сънища. Усещах ги. Болеше... Спрях и преброих до десет. Светлината ме събуди.

„От звезди сме направени всички и луната ни води. Трябва ни само лодка и вечно море“.

Пееше някой. Как само ме разтърси! Желаех те! Исках да стигна до малкия кей. За пореден път виждах Рая и успях да преплувам до него. Като картина на Гоя, с втъкани демони и лична свобода.

Някъде в залеза изгубих слуха си. Само сетивата нашепваха желания, заровени в страховете на хората. Намирах спасение в теб. Красотата ти се простираше по цялото земно кълбо. Дали заради лятната жегга, или заради хипнотизиращите усмивки на хората, този следобед отделих време само за нас. Ти и аз. Морето и сушата. Кимнах на слънцето и кракът ми разсеяно зачерта сърчица по пясъка. Вдъхвах уханието на нежния бриз. От плажа лъхна на сол и смирение. Деца играеха шумно иззад дюните. После изчезнаха с вятъра...

Вълните сякаш оживяха. Растат и се разпукват. Нещо неудържимо ме води нагоре по стълбата. Избягвам. Проклинам върха. Светкавица блесна и ми се стори, че отново ще заспя. И точно преди капките дъжд, някой ме намери.

„Ах, море! – Остави ме да сънувам. Тържествувай си само и ме прокуди!“ – исках си своята мълчалива медитация. Исках си дървото със спомени. Видения се случват само в тишина и вгълбеност.

И все пак е лято и ухае на Море. Остани тогава. Ще те помилвам, ще открием любовта. Закрилник си ми ти в нощното уединение. Вече май не ми се спи. Да те преплувам не е трудно. Даже не боли. Надраснала съм абсолютно всичко.

Ти си зависимост.

Прогресивно заболяване.

Всяко следващо пристрастяване води до божествени усещания.

Караш хората около теб да се усмихват.

Създаваш вълнения-вакуум, пълен със светлина.

Ти си авантюра. Ти си свобода.

Не бих те изгубила, моя мъничка Надежда в пустошта.